

жиха се всички въ къщата. Въмѣсто радостъ и веселія, въздишки и проклетии почнаха да се слушатъ тамъ. Теогени и азъ сжщо жалихме за станалото и често разпитвахме, дано сполучимъ да намѣримъ изгубената божествена статуйка. Единъ день, слѣдъ училището, ние излѣзохме въ полето на разходка да се разтушимъ отъ гнѣва за станалата злочестина.

— Знаешъ ли какво? рече по пѣтя Теогени. Дойде ми на ума едно нѣщо.

— Какво? запитахъ азъ живо.

— Да идемъ да се допитае до оракула.

— Истина?

— Вѣрвашъ ли той да познае?

— Да ти кажа правото, не вѣрвамъ.

— Защо?

— Защото мисля, че прѣдсказанията сж повече лъжливи и, че много се правятъ по угодата на този, който пита.

— Не, възрази Теогени. Мама и татко нѣкога ходили въ града Делфи, отбили се при оракула Пития, да питатъ, що ще имъ се случи. Оракулътъ прѣдсказалъ, въ кой день ще умре баща ми и това точно се изпълнило.

— Остави се, бога ми, азъ не вѣрвамъ на тѣзи работи. Ала най-сетнѣ нѣма нищо. Да повикаме Евфориона и да идемъ при оракула, може той да ни каже, дѣ се намира Посейдонъ.

— Оракулътъ не е мжжъ, а жена (врачка) и азъ не се обзалагамъ, дали ще познае или не, но нека опитае и това.

Върнахме се, казахме плана си на Евфориона и той се съгласи. Безъ да се бавимъ много, тръгнахме и отидохме при атинския оракулъ (врачката).

— Какъ се казва атинската врачка?